

56

Colectia POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

MAYA NICULESCU

Prizonieri printre GIGANȚI

EDITATA
DE REVISTA
**ȘTIINȚA
TEHNICĂ**

MAYA NICULESCU

PRIZONIERI PRINTRE GIGANȚI

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

56

UN SAVANT FRANCEZ IN JUNGLA BRAZILIANĂ; CARNETUL
DE INSEMNAȚI AL UNUI MURIBUND; UN CIMITIR
ANTEDILUVIAN IN REGIUNEA IZVOARELOR AMAZONULUI;
CITEVA ORE PE PLAJA DIN RIO; POVEȘTEA CELOR O SUTĂ
DE PREOTESE ALE SOARELUI; LA BAZA TEMPLULUI SE
AFLA UN MONSTRU URIAȘ

Foșnetele junglei se auzeau din ce în ce mai vag. În răstimpuri se distingea pasul greoi al unui om. Apoi liniștea deveni completă.

Luna își sălta imensul glob roșiatic peste ramurile înalților *pau ferro*, copaci măreți cu scoarța negricioasă și lemnul tare ca metalul. *Quatibosi* cu lemn violet, înfesați cu fructe asemenea unor vase, își adăposteau bolțile trandafirii sub coroana în formă de umbrelă a unui *barrigudos uriaș*. Pădurea înfesață de liane, cactuși, ferigi și numeroase plante parazite viu colorate în galben, roșu și alb căpăta un aspect feeric în lumina difuză a lunei.

Omul care își oprise pasul pentru a nu tulbura miracolul nopții tropicale era unul dintre marii savanți ai lumii, paleontologul francez Delorme. Ispitit de numeroase urme de animale din secundar și terțiar găsite de alți cercetători pe acest continent, profesorul își petrecuse ultimii zece ani în America de Sud, iar cercetările sale îl făcuseră cunoscut academiilor de știință din întreaga lume.

De astă dată, însă, Delorme venise să-și ia rămas bun pentru totdeauna de la jungla în care petrecuse nenumărați ani. În ciuda tinereții sale sufletești, organismul i se resimțea de pe urma climii nesănătoase. Pulsul îi bătea neregulat, și medicii nu-l putuseră vindeca de frigurile contractate în tinerețe.

De curind cedase rugămintilor fiicei sale și dispozițiilor medicale de a înceta expedițiile în junglă.

Cu câteva zile în urmă, ultima sa explorare luase sfârșit. Toată ziua împachetase materiale alături de indigeni. O dată cu lăsarea serii, activitatea din tabără se stinsese. Delorme se simțea obosit, dar nu putea dormi. Se gindea cu groază la viața calmă și regulată pe care o va duce de aci înainte zi de zi. Își aprinse luleaua și pufăi supărat blestemind maladiile trupești, cind un foșnet suspect îi atrase atenția. Fără să facă zgomot, întoarse cu repeziciune capul în direcția foșnetului și îndată izbucni în ris. Ursulețul său, Bambo, dăruit de un prieten din Borneo, inota gifiind prin vegetația abundentă.

Ce-l făcuse pe Bambo să-și caute stăpinul la ora aceasta avea să afle Delorme chiar din gura credinciosului său boy, care alerga

cit îl țineau picioarele în urma ursulețului. Micul boy, care, printre altele, avea datoria să îngrijească de Bambo, plecase la riu să aducă apă. Deodată buclucașul animal se abătui din drum, și, alergând după el, băiatul dădu peste un om prăvălit în ierburi. Atunci alergă în căutarea profesorului. Boyul spuse pe nerăsuflăte că omul era mort sau trebuia să moară, apoi se chirci la pământ înclăștindu-și mina pe fețișul agățat la git. Profesorul îl ridică cu blindețe și îl trimise să aducă cițiva indigeni și o targă. Croindu-și cu greu drum prin pădurea virgină, Delorme se îndreptă către omul rătăcit în junglă. Convoiul părea bizar. Înainte mergea un indian înalt și deosebit de puternic purtând o faclă. El căuta drumul prin vegetația abundentă cu instinctul sigur al indienilor din marile selvas. În urma profesorului, doi negri purtau o targă ușoară. Pe marginea acestui convoi alerga micul boy, însoțit de Bambo, care ba rămânea în urmă, ba o lua înainte, încurcând mersul oamenilor.

Când ajunseră aproape de riu, luna intra deodată în nori. Pădurea părea de smoală. Mormăitul nervos al lui Bambo arăta că ursulețul găsisse urma omului. Profesorul ceru făclia și se aplecă asupra străinului. Constată cu uimire că necunoscutul era european. Nu murise, pieptul lui tresărea slab sub impulsul respirației. Slăbiciunea extremă, părul și barba crescute în voie îi dădeau o înfățișare jalnică. Tăieturile însingerate de pe umerji goi dovedeau că în timpul leșinului fusese atacat de vampiri, acel soi de lilieci ce ating în America de Sud pînă la șaptezeci și cinci de centimetri și nu se sfîesc să sugă sîngele oamenilor și al animalelor adormite.

Delorme ajută indienilor să așeze omul pe targă și porni alături de ei înspre tabără. Medicul expediției aștepta în cortul profesorului. Văzînd bolnavul, dădu sceptic din cap. Starea sănătății acestuia era deosebit de îngrijorătoare. Foamea și oboseala păreau a fi învins un trup odinioară vinjos. Făcu o transfuzie și, cu mijloacele rudimentare pe care le avea la dispoziție, dădu necunoscutului primele îngrijiri înainte de a-l putea transporta la spital.

Asupra străinului se găsi un carnet. Profesorul îl deschise cu mâini tremurînde — „Pedro Alberti” — „Însemnări etnografice... 5 noiembrie”... citi el cu greutate pe prima pagină. Litera era ștersă de umezeală, anul nu se putea descifra.

Delorme privi uimit bolnavul, care abia respira. Deci acest om, care părea trecut de 60 de ani, această epavă era etnograful Pedro Alberti, cel mai tânăr membru al expediției italiene de acum 5 ani, eroul care făcuse alțta vilvă și care apoi fusese crezut mort și dat uitării...

Profesorul își amintea bine amănuntele. Expediția italiană eșuase. Pierzînd caii și o parte din oameni în urma unei lupte cu indigenii, membrii ei decisese să se întoarcă. Pedro Alberti se opusesse; el hotărîse să rămînă singur în junglă. Spera să se apropie de indienii și să trăiască în mijlocul lor un timp mai îndelungat. Tânărul etnograf visa să aducă științei o contribuție prețioasă studiînd în amănunt viața și obiceiurile unor populații ce nu luaseră încă contact cu lumea civilizată.

Pe atunci Alberti avea 25 de ani, dar părea mult mai tânăr. Fotografia lui apăruse în toate ziarele. Acum putea să aibă eel mult treizeci.

Prin ce încercări îngrozitoare trecuse acest om, cum de reușise să ajungă pînă aici?

Nimeni nu putu să aile. Înainte de a-și fi revenit, exploratorul fu transportat la spital cu un avion special.

Profesorul își trecu câteva zile citind însemnările lui Alberti. Italianul petrecuse multă vreme în mijlocul unui trib de indieni necunoscut din regiunea izvoarelor Amazonului. Locul exact unde se afla acest trib nu reieșea din manuscris. Delorme rămase surprins de însemnătatea materialului adunat de Alberti.

Cu un secol în urmă, Lewis Morgan, cel mai bun cunoscător al indienilor din America, după ce trăise un număr de ani în mijlocul triburilor irocheze, ajunsese la concluzia că înaintea gîntei patriarhale, cunoscute la greci și romani, a existat gînta matriarhală. Dar la data cînd a trăit Morgan, gînta matriarhală se destrămase la irochezi. Cu toate acestea, el a izbutit s-o reconstituie din datele existente, precum și din povestirile indienilor.

Urmînd cu îndrăzneală exemplul acestui mare pionier al științei etnografice, Pedro Alberti descoperise în peregrinările sale triburi înapoiate, necunoscute încă, și datele notate de el erau importante nu numai pentru etnografie, ci și pentru întreaga istorie a comunei primitive.

Printre aceste însemnări, profesorul mai găsi un lucru care îl umplu de mirare. Alături de interesantele date privind credințe și obiceiuri indiene, el descoperi câteva pagini în care exploratorul folosise un scris bizar. La o mai atentă cercetare, uimirea profesorului nu mai cunoscuse margini. Era scrisul folosit în inscripții de vechii locuitori ai Insulei Paștilor.

Această insulă, cu vulcanii ei stinși, ce părea a fi vestigiul unui continent dispărut de milioane de ani, uimise lumea științifică prin cele trei tînduri de statui monumentale aflate pe partea interioară a craterului vulcanului Rono-Roraku. Cîteva inscripții pe plăci mari de piatră atestau existența trecută a unei limbi scrise. Ce căuta această însemnare într-un carnet ce se referea la un trib în faza sălbăticiiei? Aveau oare dreptate geologii care susțineau că odinioară Insula Paștilor făcea corp comun cu continentul sud-american?

Profesorul își copie aceste pagini împreună cu alte câteva însemnări, apoi împachetă cu grijă manuscrisul și îl expedie Academiei de științe din Italia. El însoți acest manuscris de o scrisoare în care arăta pe scurt cum i-a parvenit.

„Cinste tinărului pionier al științei, care aparține țării dumneavoastră“. Cu aceste cuvinte își încheiase profesorul Delorme scrisoarea.

* * *

Întors din tabără, profesorul stătea zile întregi în apartamentul său dintr-un hotel din Rio. Referatul asupra ultimelor sale cercetări înainta greu. Delorme își petrecea cea-mai mare parte a zilei plimbindu-se în lungul camerei și numai arareori întîrzia la masa de lucru.

— Dragă tată, îi spuse într-o zi fiica sa, o tinără ziaristă, n-aș fi crezut că dacă un paleontolog găsește un om în carne și oase în locul unei fosile faptul acesta îl poate tulbura într-atît.

— Sînt un visător bătrîn, spuse profesorul întorcîndu-se să-și caute pipa pentru a-și ascunde un zîmbet pe care fata lui îl cunoștea foarte bine și care de obicei îi provoca temeri.

— Tată, știu acum. Visezi să faci ceva nemaipomenit. Mi se pare că îl invidiezi pe Alberti...

— Regret că am făcut fetei mele impresia unui invidios bătrîn. se încruntă profesorul. Dar vezi tu, Yvonne, eroul nostru, în numai cîșiva ani, a adus științei căreia i s-a dedicat mai mult decît am adus eu paleontologiei în 30 de ani de muncă neobosită. Ca să înțelegi mai bine, aș putea să-ți spun că dintr-un anumit punct de vedere în știință lucrurile se petrec ca și în sport; cînd un campion oarecare înscrie un nou record mondial, o serie întreagă de atleți se luptă să depășească această ultimă limită. Să sară mai mult sau să alerge mai repede. Așa am privit eu întotdeauna descoperirile importante ale colegilor mei — ca o provocare la competiție.

— Presimt că ai pus la cale vreun plan mult prea periculos, se îngrijoră Yvonne, care își dădu seama că hotărîrea profesorului de a înceta explorările se destrămasese de-a binelea.

— Știu că sînt prea bătrîn pentru așa ceva, dar nu voi avea liniște pînă nu voi merge acolo, declară îngîndurat Delorme.

— La izvoarele Amazonului?

— Da.

— Nu te înțeleg, tată. În definitiv, un brontozaur de-al dumitale putea foarte bine să moară într-o regiune mai puțin periculoasă.

— Se pare totuși, afirmă cu gravitate profesorul, că acea zonă necercetată încă este mult mai bogată în asemenea fosile decît tot ceea ce am găsit noi pînă acum. Mă gîndesc la o anumită pagină din însemnările lui Alberti.

Delorme luă o foaie de pe birou și citi rar.

„Indienii aveau un cult deosebit pentru un soi de oseminte de dimensiuni foarte mari.

Intrucît le-au găsit în straturile de cretă, uneori la adîncimi mari, ei consideră aceste oseminte ca provenind de la niște zeități uriașe, care ar locui în interiorul pămîntului.”

Delorme se încruntă.

— Aici, explică el, urmau cîteva rînduri din care nu am putut descifra decît cîteva cuvinte: „Peștera Lanzonului... fluviu subteran...” Probabil că a mai găsit asemenea fosile într-o peșteră sau că ele erau aduse la suprafață de apele unui fluviu.

„Băștinașii — scrie el mai departe — explică cutremurele de pămînt, destul de frecvente, regiunea fiind vulcanică, prin mișcările subterane ale acestor zeități. Atunci te aduc jertfe și daruri. La o cercetare mai atentă, conclusea Alberti, mi-am dat seama că este vorba de fosilele unor animale care prin mărimea lor neobișnuită n-au egal în fauna actuală a pămîntului.”

Îți dai seama? se însufleși Delorme. Alberti a descoperit un cîmîtîr antediluvian. Acest fapt este cit se poate de verosimil dacă ne gîndim la trecutul geologic al terenului. În timpul mezozoicului, estul Amazoniei a rămas liber de mare. Abia la începutul cretacului s-a întins încet o mare de la sud spre nord peste Amazonia inferioară. În terțiar avem din nou pămînt solid, dar suprafețele întinse de apă rămase au dat naștere unui curent puternic care a precedat fluviul Amazon. Acest curent era însă dirijat invers, de la est spre vest. Numai ridicarea Cordilierilor, la sfîrșitul terțiarului, și înălțarea terenului i-au îndreptat apele către Oceanul Pacific. Ca urmare a acestor fapte geologice, în sudul Amazoniului, între afluenții Tapajós, Xinga Araquicia, Tocantins pînă la Rio de San Francisco, există în-

Belca

tinse terenuri mezozoice. Asemenea formații se află și în regiunea riului Purus. De la acest punct pînă la versantul estic al Anzilor Cordilieri, de-a lungul afluentului Ucayali, se întinde însă o zonă neexplorată, a cărei conformație geologică nu este cunoscută.

Către această zonă se îndrepta în mod deosebit interesul profesorului.

— Tăticule, îl rugă fata cu o sfială neobișnuită firii ei, te rog dă-mi să citesc ceva despre paleontologie. Cunoștințele mele sînt cam precare.

— Asemenea cerere, glumi profesorul, mă face să cred că-ți trece prin cap să mă însoțești.

— Ar fi minunat, aprobă ea, voi putea să-mi continui seria de articole referitoare la mizeria indienilor din marile metropole cu o alta privitoare la viața celor primitivi.

— Bineînțeles, alte articole pe care nu ți le va publica nimeni.

— Cum te lasă inima să mă descurajezi?! se întristă fata.

— Nu asta voiam să spun, se corectă Delorme, regretînd cele afirmate, articolele erau bunișoare. Dar să nu-ți închipui, se răsti el, că am să te las să umbli de capul tău în pădurea virgină, și eu, în loc să-mi văd de treabă, să-ți port de grijă.

— Tăticule, aș putea să-ți stenografiez însemnările, ia-mă ca secretară, ca bucătăreasă. N-am să fac un pas fără voia duminale, nici nu mă mai gîndesc la articole. dar ia-mă, te rog.

— O să vedem, se eschivă Delorme.

— Minunat! se bucură Yvonne, simțind bătălia aproape cîștigată, o să mă pun imediat pe lucru.

Cu ce mergem? Pe cine mai luăm cu noi? De ce material și de ce alimente avem nevoie? își notă ea într-un bloc-notes. Cînd vom răspunde la aceste întrebări, expediția va fi ca și pregătită, nu-i așa tată? îl întrebă ea întinzîndu-i carnetul.

— Tinerete, tinerete și grabă! Minunată tinerete! medită cu glas tare bătrînul profesor. Numai că într-o expediție lucrurile nu merg așa simplu. Nu pot, desigur, să deplasez numărul relativ mare de oameni, de viața căroră răspund, accentuă el. într-un punct aproape necunoscut dintr-o regiune vestită ca primejdioasă.

— Ce vom face atunci?

— Vom aștepta. Dacă Alberti se va însănătoși, ne va putea da prețioase informații asupra așezării geografice a locurilor ce ne propunem să cercetăm, precum și asupra regiunii în general. Ți-am spus, mi se pare, că manuscriserile sale nu cuprindeau nici un fel de indicații de această natură.

— Și ce să fac eu pînă atunci? repetă Yvonne. Boala lui poate să dureze multă vreme.

— Vei face exact ceea ce mi-ai cerut sau mi se pare că ai uitat, îi aminti cu ironie profesorul. Îți vei completa cunoștințele de paleontologie și vei studia de asemenea flora și fauna actuală a regiunii din jurul Amazonului.

*
* *

În urma discuției cu fiica sa, Delorme se simți mult mai bine. Neliniștea care îl chinase se topi pe neașteptate. Simțind că nu îl poate opri, Yvonne se hotărîse să-l urmeze. Poate că nici n-o făcea numai din devotament; el își dăduse seama că vraja aceea a depăr-

tărilor, care atrăsese alția călători către țărni și locuri necunoscute, începuse să o farmece și pe fata lui, Yvonne, care odinioară aproape reușise să-l convingă să renunțe la explorări, era acum de partea lui; el avea nevoie de însuflețirea ei, care îi amintea tinerețea, pe nesimțite, îndepărtată. Hotărîrea era acum luată. Infruntînd vîrsta înaintată și primejdiile inerente, profesorul va face călătoria plănuita. Era atît de bine dispus încît într-o zi acceptă chiar invitația Yvonnei de a petrece o dimineață pe minunata plajă a orașului.

Aflată pe fundul unui golf în formă de fiord, plaja din Rio oferea o minunată perspectivă asupra numeroaselor insule deluroase, ce țînesc din apă asemenea unor uriașe căciuli de piatră, străjuind golful în care se află așezat orașul capitală al Braziliei. Apele de pe canalul larg dintre țărni și insule sînt albastre și limpezi, ferite de vrăjmașia vînturilor ce bîntuie adesea oceanul. Blocurile albe și palatele grațioase ale milionarilor brazilieni înaintează pînă la faleză. Bogăția de palmieri și magnolii albe și roz creează un decor de basm acestor locuri atît de dăruite de natură. Plaja este mai întotdeauna înțesată de oameni. Delorme și fiica sa își găsiră cu greutate un locșor mai izolat unde să-și instaleze umbrela.

Dimineața era proaspătă. Yvonne își aruncă ochii în larg. Deasupra celui mai înalt dintre dealurile ce străjuiesc golful, denumit Căpățîna de Zahăr datorită formei sale conice, un norișor albicios se destrăma alene.

— Îmi place deseori să vin aci, rosti ea. Dacă aș fi credincioasă, mi-aș imagina așa raiul, și totuși...

O cută umbri fruntea ei ușor bombată.

— La ce te gîndești, Yvonne ?

— Mă gîndesc că nici aci viața nu se scurge la fel de senină pentru toți. Ai văzut cotețele jalnice din cartierul indienilor. Străinii vin să le viziteze ca pe una dintre curiozitățile orașului. Cum de Braziliei nu-i este rușine să întreprindă acest muzeu al mizeriei umane ?

— Într-adevăr, confirmă Delorme, Brazilia este țara marilor contradicții. Pe coastă te minunezi de frumusețea orașelor, dar în spatele nostru, la mii de kilometri, se întinde pădurea neumblată, populată de triburi în stare de sălbăticie... Populată... îmi vine să rid cînd întrebunțez acest termen. Dacă singur Rio are milioane de oameni, în Matto Grosso, pe un teritoriu de 1.500.000 km² sînt aproximativ 340.000 de locuitori. Îți dai seama ce înseamnă asta ? Abia un locuitor la 4,5 km². În statul Amazonas, situația este aproape identică.

Intinși alături pe nisipul fierbinte, tatăl și fiica alcătuiau o pereche curioasă.

Yvonne avea abia 20 de ani, dar privea lumea cu multă maturitate. Deși avea părul blond și ochii negri, era lipsită de fragilitatea caracteristică franțuzoaicelor. Trupu-i înalt și subțire era vinșos, întărit prin practicarea sporturilor. Ca mai toți copiii singuri la părinți, nu cunoștea timiditatea și se amesteca în discuțiile celor vîrstnici uneori cu destulă competență.

Alături de ea, Delorme avea înfățișarea unui bunic. Profesorul nu trecuse de 50 de ani, dar viața aspră pe care o dusea îi lăsase urme adînci în înfățișare. Părul cu desăvîrșire alb contrasta cu pielea brună a oamenilor care au trăit mult la tropice. Ochii, deseori visători, nu reușeau să atenueze expresia de energie a chipului său. Singele rece și meliculozitatea cu care își calcula cea mai mică șansă în impreju-

rări grele ar fi insuflat curaj și celor mai fricoși. Delorme era un opti-
mist, un om care credea cu tărie în posibilitățile sale.

Unii spuneau că el este un exaltat, alții afirmau că exaltarea sa e un paravan asemenea ceasornicilor din Evul Mediu care ascund, în dosul unor ingerași, păstorițe și alte asemenea elemente idilice, mașinăria complicată.

În tinerețe profesorul fusese căsătorit cu o femeie minunată, care prin calmul ei sufleteș îi ajutase să treacă senin perioada grea a începutului unei cariere. Ea muri la naștere și Delorme blestemă copilul care îi răpise soția; pe urmă însă, fiind cucerit de dragălașenia ficei sale, îi dedică tot timpul liber.

Yvonne își iubea tatăl și înțelegea marile lui aspirații. Ea își dădea seama că tatăl ei, ca și italianul acela muribund pe care îl descoperise în junglă, erau oameni care nu trăiau pentru ei înșiși.

— Pedro Alberti... gîndi ea. Ce viață ciudată și cum aș vrea să-l cunosc! îi spuse acest lucru tatălui ei.

— Hm, n-avea deloc nutra de făt-frumos, răspunse profesorul cu gîndul aiurea.

Întors acasă, profesorul găsi în biroul său un plic ce purta antetul Institutului de lingvistică din Rio. Desfăcîndu-l, Delorme zîmbi mulțumit. Olivier Alvarez, directorul acestui institut, îi satisfăcuse cererea și îi trimitea traducerea textului transcris de Alberti cu hieroglifele din *Insula Paștilor*.

*
* * *

„Soarele și-a întors fața de la fiii săi. La Machu Pichu s-a stîns ultima preoteasă a măritului soare. Eu, sahem * netrebnic, am părăsit orașul sfînt și am cutrejerat pădurea cea neagră cercînd prin rugăciuni să îmblinzesc zeul întunericului ce s-a răzburat asupra neamului meu pentru necinstea adusă lui de către înțeleptul Manco“.

Așa începea inscripția găsită cine știe unde de Pedro Alberti.

Ca orice om ce trăise mulți ani în America de Sud, profesorul cunoștea numeroase povești referitoare la preteșele soarelui, de la Cuzco. Vechile legende pomenesc despre soarta tragică a celor o sută de fecioare, care, pentru a scăpa invadatorilor spanioli, au dispărut fără urmă de pe suprafața pămîntului.

Cînd Pizzaro și armata sa de 165 de aventurieri au cucerit Peru, ei au auzit vorbindu-se despre minunatul templu din Cuzco ce servea de azil preteșelor soarelui, alese cu grijă dintre cele mai frumoase fete.

Invadatorii se îndreptară către capitala situată la 400 km în interiorul țării. Templul soarelui, cu acoperișul și podoabele sale de aur, străluci înaintea lor. Cu un strigăt, năvălitorii se aruncară asupra porților baricadate ale sanctuarului. Nimic nu putea rezista ferocității asaltatorilor. Porțile fură sfărîmate. Spaniolii pătrunseră în templul sacru al incașilor, dar nu găsiră nici una din fecioarele despre a căror frumusețe se dusese vestea. De atunci nimeni nu le-a mai văzut și nici dușmanii, nici compatrioții lor nu au auzit vorbindu-se despre ele. S-au stîns generații, au trecut secole, și misterul celor o sută de preteșe se acoperi de legende. Superstițioșii afirmau că aceste vestale au fost ridicate la cer de către zeul soare pentru a le feri de invadatori, dar nu a putut fi dată nici o explicație logică a dispariției lor.

* Sahem = preot incas.

Este lesne de înțeles interesul pe care i-l produse profesorului mărturia unui preot încă contemporan acelor evenimente. Inscripția arată că în jurul anilor una mie, înțeleptul Manco hotărîse să ducă pe creștele munților un oraș-cetate în stare să reziste tuturor atacurilor. Zece mii de oameni aveau să se adăpostească în această așezare, iar, în mijlocul ei, încășii, care au intrat în istorie ca „fii ai soarelui”, aveau să construiască templul zeului lor. Cînd săpară temeliele sanctuarului se produse însă un lucru ciudat.

La o adîncime nu prea mare, săpătorii dădură peste osemintele unui balaur uriaș și crezură că acesta este zeul sumbru al întunericului. Atunci sahemii se duseră la înțeleptul Manco și îi cerură să nu construiască templul în acel loc pentru a nu stîrni minia zeului asupra neamului lor. După o matură chibzuială, Manco respinse cererea sahemilor și hotărî că templul să fie construit chiar peste oseminte pentru ca zeul să nu mai poată ieși la iveală, făcînd rău oamenilor.

Templul fu construit, și trei sute de ani această cetate se dezvoltă în pace. Cu timpul, neamul oamenilor se înmulți și nu mai încăpeau între zidurile ei. Obștea hotărî atunci să părăsească cetatea Machu Pichu și să meargă jos în văile cele largi pentru a dura un oraș mai mare. Așa a luat ființă marele oraș Cuzco. Scurgerea anilor a făcut pe oameni să uite vechea capitală și la venirea oamenilor albi de peste mări nu mai știau despre existența ei decît prooșii templului din Cuzco, care își transmisese un altuia acest secret. Printr-un coridor ascuns, ei au îndreptat atunci cele o sută de fecioare către cetatea uitată, și, ajungînd acolo, ele își trecură viața în rugăciuni către zeul soare cerînd izbăvirea neamului lor. Bătrînul sahem care le însoțise la Machu Pichu, după ce asistase la moartea ultimei vestale, văzînd neîndurarea zeului soare, plecase în jungla cea deasă să încerce a îmblînzii divinitatea întunericului. Probabil că el descoperise cimitirul de fosile despre care pomenea Alberti și rămăsese acolo să se închine lor. Simțindu-și sfîrșitul aproape, el se ostenise să sape cu multă migală pe o tablă de calcar istoria pe care o cunoștea, pentru ca aceasta să nu dispară o dată cu ființa lui pieritoare.

Această poveste îl puse pe gînduri pe Delorme. Știa că deseori oamenii simpli iau anumite fosile drept resturile unor ființe fantastice. Numeroase scoici au fost considerate urechi de zmei, numeroase fosile — oase de uriaș. Pentru el, istoria sahemului încă putea constitui o indicație că templul soarelui din Machu Pichu fusese construit peste osemintele unui animal antediluvian. Faptul că, într-adevăr, regiunea aceea se afla pe un teren mezozoic întărea această posibilitate.

„Se vede — își zise amuzat profesorul — că fosilele mele au simțit că vreau să le părăsesc de îmi trimit de pretutîndeni vești despre existența lor“. Cu toate că zîmbetul care înflorise pe buzele lui era ironic, profesorul își dădea seama că oriçît de puternice ar fi motivele ce l-ar îndreptăți să înceteze expedițiile, niciodată nu va putea renunța la munca lui. Insufletirea pe care o încerca înaintea fiecărei călătorii se născu din nou în sufletul său. Gîndul că de astă dată va face descoperiri care să depășească tot ce găsisese pînă acum îl făcea să uite sfaturile medicilor.

„Așa cum un lup de mare nu-și poate dori să moară decît pe vasul său, pentru un explorator ca mine, ce alt mormînt poate fi mai mare decît jungla? O cunosc bine, nu mă tem de ea“ — își spuse cu hotărîre profesorul.

PEDRO ALBERTI DISPARE FĂRĂ URMĂ. PREGĂTIRI DE CALĂTORIE. DOMNUL DA SILVA, ÎN LUPTĂ CU URAGANUL TROPICAL. POVESTIRI DIN TRECUTE TIMPURI

Peste cităva vreme, profesorul află cu amărăciune că speranțele sale referitoare la indicațiile pe care le-ar putea obține de la Alberti se năruiseră.

După ce se zbatuse luni de zile între viață și moarte, starea exploratorului păru că se îmbunătățește. Specialiștii și opinia publică așteptau cu nerăbdare noi destăinuiiri, dar într-o seară Pedro Alberti dispăru fără urmă. Sora care își făcea rondul găsi patul neatins. Fu căutat pretutindeni. Nu era de găsit nicăieri.

Lucrurile se complicaseră în urma declarației academicianului Massini, singurul om din afara spitalului care îl vizitase pe explorator.

Massini se deplasase special din Europa și petrecuse câteva minute cu bolnavul. Cu această ocazie, el îl felicita pentru rezultatele cercetărilor sale și îi predase o mare sumă de bani, ce reprezenta un premiu oferit de Academia de științe a Italiei. Massini declarase că exploratorul a fost tot timpul întrevederii în stare de perfectă conștiință, dar nu a răspuns decât cu un zîmbet elogiilor sale. El afirma că Alberti evitase să dea orice indicație suplimentară.

Opiniile cele mai frecvente înclinau să creadă că suma de bani ce se afla în posesia bolnavului ar fi ispitit vreun răufăcător. Ziarele arborară cele mai năstrușnice titluri. Reporterii, în goana lor după senzațional, depășeau aproape limitele plauzibilului.

Dacă primele articole au apărut sub titluri modeste, ca: „Dispariția lui Pedro Alberti” sau „Cine poate da informații despre exploratorul italian”, pînă seara ele arătau cam astfel: „Misteriosul explorator”, „Răpirea lui Pedro Alberti”, „Să căutăm omul sau cadavrul?” etc.

Apoi lucrurile se liniștiră, și acest eveniment fu uitat ca atîtea altele.

Nu trecuseră nici două săptămîni, și pe prima pagină, în locul articolelor care comentaseră cazul Alberti puteai citi „O stea de cinema a dat un mare bal în cinstea cinivilor din rasa pechinez”, „O mie de exemplare au participat la serbare”, „Un milionar american a lăsat toată averea clubului său cu condiția să fie înmormîntat în lună” și altele de acest fel.

Pentru a doua oară, vîlul uitării se așternuse peste viața neobișnuită a lui Pedro Alberti.

*
* * *

Acestea toate se petrecuseră cu luni în urmă.

După neprevăzuta dispariție a lui Alberti, Delorme își modifică oarecum planul.

Întrucît nu putea să deplaseze în necunoscut, într-o regiune periculoasă marele număr de cercetători și săpători necesari cercetărilor paleontologice, se hotărî să plece cu un mic helicopter, însoțit numai de fiica sa, pentru a stabili premisele expediției proiectate.

Pregătirile erau aproape gata. Mai rămineau numai câteva zile pînă la data plecării, cînd profesorul fu vizitat de un necunoscut.

— Mă numesc Pablo Da Silva, declară acesta, sint brazilian și doresc să vă însoțesc în călătoria ce urmează să faceți.

— Pot cunoaște motivele ce determină o asemenea dorință? se interesă Delorme.

— Domnule profesor, aş putea găsi zece sau chiar mai multe pre-texte care să vă convină. Realitatea este că mă interesează această regiune.

— Apreciez sinceritatea dumată şi mă voi mulţumi cu această explicaţie. Profesorul se gîndi o clipă. Nu mi-ar fi greu să te iau, continuă el. De fapt mă gîndisem să mai iau pe cineva. E poate riscant să plec numai cu fiica mea. Aş prefera să iau cu mine un om a cărui răspundere să n-o port. Te rog să reţii lucrul acesta.

— Imi voi da osteneala să nu vă inoportunez!

— În orice caz, dacă îţi menţii hotărîrea, noi plecăm peste 10 zile din oraşul Pernambuco. Nu trebuie să te miri: în America eu sînt un nomad, explică profesorul, şi acest punct de plecare imi convine. Bună ziua, domnule!

— Un moment, vă rog, îl întrerupse Silva, deci în afară de dv. nu mai merge nimeni.

— Nu, Bineînţeles afară de pilotul care conduce aparatul.

— Aş putea să ştiu cine este?

— Cum de nu. Un american: Bob Donald. Trustul care mi-a construit aparatul mi l-a recomandat. Nu vă convine acest lucru? întrebă Delorme văzînd că brazilianul pare nemulţumit.

— În orice caz, ar fi fost preferabil să nu luaţi un pilot propus de un trust.

— Mi s-a spus că a mai zburat deasupra acestei regiuni.

— Mă rog.

*

* *

În ziua stabilită, heliicopterul profesorului Delorme aştepta gata de decolare. Era un aparat mic în comparaţie cu uriaşele aparate de zbor ce se construiau în acea vreme.

Energia atomică care pune în mişcare motorul făcea necesară o carcasă de protecţie de aproape 1 m grosime. De aceea, rentabilitatea impunea trusturilor construirea unor aparate foarte mari care să poată transporta numeroşi pasageri.

Profesorul avusese în vedere acest lucru cînd se hotărîse să facă o comandă specială. Heliicopterul putea ateriza pe apă sau pe o porţiune restrînsă de teren. El era susţinut de două baloane de cauciuc umplute cu aer. Pe aceste baloane se sprijinea un cadru pe care se aflau instalate: motorul, elicele, carlinga pilotului şi cabina pasagerilor.

În ceea ce priveşte cabina, aceasta aducea mai degrabă cu aceea a unui iaht decît cu a unui heliicopter. Delorme găsea incomode scaunele aşezate simetric unul în spatele celuilalt, cum se obişnuieşte la aparatele de zbor. De aceea, cabina de pe heliicopterul „Amazon” — denumit așa în cinstea fluviului de-a lungul căruia aveau să zboare — era mobilată cu cîteva confortabile fotolii fixe împrăştiate cu atîta artă încît călătorii să poată discuta între ei. Fotoliile se puteau transforma în paturi, şi, de altfel, totul în această cabină era amenajat astfel ca, în cazul cînd pasagerii ar fi fost constrînşi să petreacă un anumit număr de zile într-o regiune sălbatică, să poată beneficia de ea ca de o mică cabană. Mai erau cîteva măsuţe, iar pe pereţi, în rafturi de lemn, se îngrămădeau numeroase cărţi şi reviste. Podeaua fusese construită

din sticlă groasă pentru a oferi priveliștea largă a locurilor peste care treceau.

Pe peretele din față se afla un tablou care reprezenta itinerarul stabilit de profesor. O săgeată pornind din orașul Pernambuco către nord-vest înfilnea Amazonul aproape de vărsare în dreptul orașului Gurupa. De aci înainte, ea mergea paralel cu marele fluviu prin statul Amazonas și apoi dincolo de frontiera Braziliei în Peru.

Delorme se învîrtea încă în jurul aparatului, dînd ultimele dispoziții în legătură cu așezarea lucrurilor sale, cînd apăru Pablo Da Silva.

Era exact ora 8 fără 5 minute, Motorul fusese pus în funcțiune. Profesorul abia avu timpul să facă prezentările.

— Fiica mea — Domnul Da Silva.

Se instalară în cabină și cînd, după ora Braziliei, ceasornicele arătau ora 8, heliicopterul prinse a se înălța.

Aparatul luă viteză mare, din ce în ce mai mare. Va merge cu 1.000, cu 2.000 km pe oră? Nicidecum. Organismul profesorului nu suporta vitezele mari, și heliicopterul nu avea să depășească 500 km pe oră.

Dedesubt se mai zăreau cartierele industriale ale orașului Pernambuco. Coșurile fumegînde ale uzinelor te făceau să ghicești furnicarul de oameni care munceau, sperau, voiau să fie fericiți.

Pasagerii trăiau încă sub impresia plecării. Nu era numai acea nostalgie a plecărilor cuprinsă atît de bine în proverbul franțuzesc „Partir c'est mourir un peu”, era mai ales un zbor către necunoscut. Se vor mai întoarce oare? Această expediție părea o simplă călătorie de informare, dar cite nu poate aduce neprevăzutul?

Privind pentru ultima dată orașul, care abia se mai zărea, Yvonne gîndi: „Orice s-ar întimpla, eu și tata ne vom întoarce.”

Delorme se gîndea mai puțin la locurile ce rămîneau în urmă decît la cele către care se îndreptau. Se redășteptase în el nerăbdarea și curiozitatea savantului pentru care un lucru o dată început trebuie realizat, oricîte dificultăți ar presupune. În timp ce fiica lui se uita în urmă, el se instalase la fereastră și privea zarea către care se îndreptau kilometru cu kilometru.

Cît despre celălalt personaj, înfățișarea lui nu trăda deocamdată decît o supremă plictiseală.

Yvonne îl privi pe Da Silva. Stătea trîntit în fotoliu, liniștit și de nepătruns.

Ajunsesse la o vîrstă cînd cu greu îți poți da seama despre un bărbat dacă are 30 sau 50 de ani. Statura înaltă, atletică, pe care haina elegantă nu o putea ascunde, îi dădea o înfățișare de uriaș. Avea ochii limpezi și o dantură minunată.

Yvonne se gîndi că dacă ar fi zîmbit uneori, ar fi părut mai tînăr.

— Domnule Da Silva, i se adresă ea în spaniolă, nu vrei să stai de vorbă cu mine?

Brazilianul îi aruncă o privire mirată.

— Dacă ar fi să stau de vorbă cu dumneata, seniorita, aș putea cel mult să te întreb ce ți-a venit să călătorești în asemenea coclauri?

— Te rog să faci! îl rugă ea. Tata a și început să regrete că m-a luat.

* Atunci cînd pleci, parcă mori puțin.

— In locul tatălui dumitale, ți-aș fi tras o bătaie bună, conchise Da Silva.

Profesorul se întoarse către el.

— La noi în Marsilia, spuse el rîzînd, se spune că a bate o femeie e ca și cum ai bate un sac cu făină... Iese ce-i bun și rămîne ce-i rău.

Fără să se intereseze de efectul glumei, Delorme se întoarse către postul său de observație.

Dedesubt, prin podeaua de sticlă, se zăreau din ce în ce mai rare culturile tropicale de cafea, cacao, trestie de zahăr, tutun. Se simțea apropierea junglei.

Intr-un tirziu, Delorme rupse tăcerea.

— Priviți! le strigă el. Ne apropiem de el. Puternicul, neînfrîntul Amazon va fi în curînd la picioarele noastre. Să salutăm marele fluviu. El a permis oamenilor să construiască pe malurile lui citeva orașe ce străbat o dată cu el pădurea pînă spre țărmul peruvian al Americii.

Yvonne se apropie de tatăl ei. Da Silva păru foarte puțin impresionat de importanța Amazonului ca unealtă de progres și civilizație și, deci, nu se obosi să-l privească nici măcar din politețe pentru profesor.

Fluviul se întindea ca o mare în mijlocul pădurilor. Aproape de vărsare, lățimea sa atinge impresionanta cifră de 100 km, pentru ca la întîlnirea cu oceanul să se întindă pe o porțiune de 250 km, cuprînzînd între brațele sale insula Marajo, cea mai mare dintre cele 560 de insule ce sălășluiesc pe apele marelui fluviu. Marajo depășește în suprafață Elveția. Amazonul are o înclinație mică, și curgerea îi este domoală, dar puhoiul de apă cărat de el și de cei 200 de afluenți ai săi este atît de imens încît desărează apele oceanului pe o mare întindere.

Yvonne rămase cu ochii ațintiți la această mare de ape.

— Amazonul..., ce nume curios domnule Da Silva! i se adresă ea brazilianului. Se spune că în Capadocia exista o populație legendară de femei. Ele își abandonau copiii de sex masculin și își ardeau sinul drept ca să poată minui mai ușor arcul. Legendele spun că una dintre ele l-a atacat pe uriașul Tezeu și a fost înfrîntă pe riul Termodon.

— Iar altă amazoană, continuă încetișor Da Silva, apărîndu-i pe troieni, a fost ucisă de Achile, care apoi a plîns-o impresionat de frumusețea ei.

In ochii Yvonnei se putea citi mîrșarea.

— In America, foarte puțini oameni cunosc mitologia greacă, spuse ea.

Domnul Da Silva schiță pentru prima dată un zîmbet.

— Numele Amazonului nu este o coincidență, explică el. Spaniolii au găsit o populație asemănătoare pe țărmurile Maranonului, pe care l-au denumit fluviul Amazoanelor pentru că acolo au întîlnit femei care luptau cu aceeași vitejie ca și bărbații.

— Probabil au fost ucise și ele ca și străbunele lor din Capadocia, spuse îngîndurată Yvonne. Oare pentru ce or fi luptat atît de aprig? Poate pentru viață, poate pentru libertate. Cine poate ști? Pe atunci nu se interesa nimeni de viața indienilor... Mă gîndesc, se adresă deodată tatălui ei, că dacă Pedro Alberti ar fi trăit în vremurile acelea, ar fi fost ars pe rug.

Privirea brazilianului o urmări cu o umbră de interes.

— Te interesează viața indienilor, seniorita? întrebă el.

— Cunoștințele mele despre indieni provin mai mult din povești,

se scuză ea. Acestea m-au pasionat întotdeauna încă de când eram mică și-l citeam pe Karl May. Winetu era eroul meu favorit. Formasem chiar două triburi împreună cu alți copii și ne jucam de-a indienii. Numele meu în trib era Pană de vultur. Într-o zi i-am cerut doiciei mele să-mi facă pentru cap o panglicuță în care, în lipsă de pene de vultur, am înșipt pene de gîscă, drept care tata pînă mai acum cițiva ani îmi spunea „Pană de gîscă“.

— M-am lămurit, conchise Da Silva pregătindu-se să cadă în obișnuita-i somnolență.

— Domnule Da Silva, ai auzit de Pedro Alberti ? îl întrebă repede Yvonne, temindu-se că nu va mai avea cu cine discuta.

Ca mai tuturor tinerilor de 20 de ani, Yvonnei îi plăcea mai mult să vorbească decît să asculte și, din acest punct de vedere, conversația cu brazilianul îi convenea de minune.

— Am auzit de mulți dobitoci, îi răspunde Da Silva fără să-și deschidă ochii, pentru ce n-aș fi auzit și de ăsta ? !

— De ce vorbești așa despre el ? Eu îl admir.

— Il cunoști ?

— Da, sigur că da ! minți Yvonne, gîndindu-se că este mai normal să admire un om pe care îl cunoaște. Marsilia este aproape de Italia și noi sintem din Marsilia, explică ea.

— Parcă știam că Alberti a trăit toată viața în America și numai cîtva timp înainte de expediție s-a repatriat. Așa scria într-un ziar.

— Și eu sint de șapte ani în America, spuse repede Yvonne, dar își dădu seama că a făcut o nouă greșală și se rugă în gînd ca brazilianul să nu-și amintească că tocmai în acești șapte ani Pedro Alberti fusese în junglă și apoi în spital.

— De ce îl faci dobitoc ? întrebă ea grăbindu-se să dea altă întorsătură discuției.

— Păi cred că numai un atare ins putea să dispară tocmai cînd forurile științifice se pregăteau să-i ofere o cunună de lauri, declară cu ironie Pablo. Ar fi fost mai fericit în orice caz decît compatriotul său Dante, care a aspirat toată viața la ea și a primit-o abia post-mortem.

— Dar Alberti a fost răpit și, probabil, ucis, replică Yvonne.

— Mă faci să rîd, seniorita. Cum îți inchipui că un om care a fost singur în junglă, la izvoarele Amazonului, și a reușit să se întoarcă de acolo poate fi turat din pat ca un copil nou-născut.

— Crezi deci că a dispărut de bunăvoie.

— Bănuiesc.

Profesorul veni să se așeze în apropierea celor doi.

— Ceea ce susții dumneata, domnule Da Silva, este imposibil. Cum poate renunța un om de știință la munca lui de teama laurilor ?

— Poate că s-a întors să-și civilizeze indienii, presupuse Da Silva.

— Indienii nu vor fi civilizați prin munca unui singur om, oricît de dotat și de generos ar fi, spuse cu aprindere Delorme. Cînd această junglă ce se află dedesubtul nostru se va transforma în pămînt roditor, cînd indigenii din culegători și vînători se vor transforma în cultivatori și constructori ai aparatelor de cultivat, numai atunci va putea fi vorba de civilizarea lor.

— Și ce vor face etnografii cînd le va lipsi un subiect de studiu atît de interesant ca populațiile primitive ?

— După cîte știu, răspunse profesorul, populațiile primitive nu constituie singurul obiect de studiu al etnografiei. Civilizația își are pitorescul ei și-l va avea și mai mult atunci cînd omul, eliberat de

munca lui de rob, va da curs inclinațiilor sale artistice firești. Eu îl apreciez pe Alberti, pentru că a făcut primii pași către un teritoriu necunoscut, dar mai sînt mulți pași de făcut și dacă dintr-un capriciu a evadat de la datoria lui de om, l-aș condamna.

Yvonne se întristă. Ținea mult la părerile tatălui ei, dar nu voia să recunoască că idolul ei ar fi putut greși. Ii spuse acest lucru profesorului.

— Oricine poate greși, afirmă Delorme. Cine nu greșește niciodată înseamnă că nu lucrează cu destulă îndrăzneală și eu nu am încredere în acest soi de oameni. Dar de aci și pînă la a renunța la lucru...

— Am să cred în el oricum s-ar comporta, se încapșină Yvonne. Profesorul nu suporta să fie contrazis:

— Eu cred că un individ care s-a exilat pentru cinci ani din rîndul oamenilor, care s-a întors dumnezeu știe cum pentru a aduce societății rezultatul cercetărilor sale nu poate să fugă ca un laș la 30 de ani. Părerea mea e că Alberti este mort.

Yvonne respinse cu tărie această ipoteză. Intrucît i se dăduse această idee, prefera să creadă că Pedro Alberti trăiește.

— Dar de ce crezi că nu a fost găsit nicăieri? îl întreabă în șoaptă pe Da Silva.

Se vede însă că brazilianul se molipsise de enervarea generală.

— Trebuie să dai un anunț la ziar: „Pedro, te aștept și te iubesc“ și dacă mai puneai și fotografia dumitale dedesubt cred că s-ar fi prezentat numaidecît, răspunse el sec, așezîndu-și perna sub cap și prefăcîndu-se apoi adormit.

Yvonne își dădu seama că a abuzat de puțină bunăvoință a domnului Da Silva. „Trebuie să fie un milionar în goană după senzații tari“ — își spuse ea cu ciudă și se întinse în fotoliu să citească.

Helicopterul „Amazon“ spînteca văzduhul. Asemenea unei sănii uriașe, trecea în goană printre norii albi. Cerul senin și perfecta vizibilitate de dimineață erau acum simple amintiri.

Pilotul coborî la 1.500 m altitudine. Norii se destrămară. Dedesubt se zări perdeaua nesfîrșită de un verde negru a pădurii tropicale. Din mijlocul ei se ridica un aer umed, enervant. Deasupra, fuioare de nori clădeau castele imaginare.

Curînd pilotul trebuî să facă eforturi pentru a menține aparatul în traiectoria sa.

— Vom avea timp urît, strigă el în microfon. Barometrul scade, aparatele de bord prevestesc furtună. Vom încerca să cîștigăm altitudine. Închideți ermetic ferestrele, pregătiți aparatul de oxigen.

Vocea suna sacadat, aproape amenințător.

Profesorul își dădu seama că tropicele pregătesc unul din temu tele lor uragane.

Norii se îndesiră cu repeziciune. Ceafa învăli orizontul, și picături mari de ploaie se spărgeau de pereții cabinii. Trecînd printr-un gol de aer, helicopterul se prăbuși 100 m. Pilotul făcea eforturi pentru a menține echilibrul, dar de mai multe ori pierdu din altitudine. În cabină, aerul deveni aproape irespirabil. Dădură drumul aparatului de oxigen.

Zburau aproape în întuneric, prin ceața compactă însoțită de o ploaie intensă. Fulgerele brăzdau cu sălbăticie cerul. Deodată o lumină orbitoare se năpusti asupra lor. Trăsnetul bubui asurzitor.

Delorme se repezi spre fiica sa.

scena

— Nu te speria, tăticule, ne-am ales doar cu o spaimă, strigă ea ghicindu-i panica.

Încleștat în fotoliul său, Da Silva stătea nemișcat, cu ochii așințiți în gol.

Revenindu-și, profesorul se îndreptă către microfon.

— Ești teafăr? se adresă el pilotului.

În apart răsună o injură teribilă.

— Sint teafăr, răspuse, în sfârșit, Bob Donald. Tabloul de bord a fost distrus, continuă el, zburăm fără vizibilitate și fără instrumente de bord.

Delorme își lăsă capul în piept. Șansele expediției erau compromise. Era imposibil acum de a găsi direcția propusă. Se punea doar problema de a scăpa cu viață. Profesorul se gândi la numeroasele avioane, la expedițiile dispărute în junglă, fără ca nimeni să mai fi aflat de soarta lor. Într-adevăr, nu exista nimic pe lume mai înspăimântător, mai inaccesibil ca pădurea braziliană.

Furtuna deveni din ce în ce mai intensă. De la izbucnirea ei trecuseră aproape două ore.

Pilotul făcea eforturi desperate pentru a se ridica deasupra norilor. Dar iată că ceața se rări, ploaia slăbi și apoi încetă. Toate acestea se petrecuseră cu o iușeală de necrezut.

Helicopterul înainta cu o ușoară clătinare.

— N-aș vrea să vă descurajez, comunică pilotul, dar nu sintem decît în mijlocul uraganului. Aceasta este acalmia care separă cele două părți ale furtunii. În situația în care ne aflăm, ar trebui să aterizăm înainte ca aceasta să reînceapă.

— Să reînceapă? se îngrozi Yvonne.

— Sint de acord să aterizăm, strigă profesorul, dacă va fi posibil, continuă el în șoaptă.

Helicopterul cobori în haos. Puternicul aparat în care profesorul își pusese atîta încredere fusese infrînt. Asemenea vaselor încolțite de furtună care își caută azilul în vreun port, el căuta o fișie de pămînt care să-l adăpostească.

Cîteva ore aparatul pilotă încet în căutarea unui teren propice aterizării. Dedesubt domnea jungla și pădurea virgină. O aterizare în mijlocul ei ar fi însemnat moartea. Se apropiară de o vale imensă înconjurată de crenele unor piscuri. Vegetația era luxuriantă, terenul accidentat. Noaptea își lăsa umbrele. Erau pe cale să se descurajeze, cînd își dădură seama că pilotul se îndreaptă către un loc, mai degrabă către o mlaștină întinsă. Fișiiind ușor, aparatul se lăsă în apa mocirloasă. Pe o punte laterală pilotul pătrunse în cabină.

— Îți mulțumesc, domnule Donald! îi spuse profesorul strîngîndu-i mîinile.

Bob Donald se rezemă de un perete. Suferea de o puternică febră musculară în urma eforturilor făcute pentru a slăpini comenzile. Era palid, obosit.

— Nu vom cobori pînă mine dimineață, hotări profesorul. Trebuie să ne odihnim, mine vom vedea ce este de făcut.

Își aranjară fotoliile și se întinseră. Veilleusa arunca o lumină palidă.

Un timp nu se auzi nici un sunet, nici o mișcare. Jungla părea liniștită ca moartea. Dar aceasta nu era decît liniștea scurtă ce precede furtuna. Îndată ce obscuritatea deveni totală, un urlet îngrozitor străbătu noaptea. De pretutindeni, răspunseră răcnete, mugete,

șuierături fioroase, voci teribile, ce păreau că rivalizează între ele. Vocile creșteau în intensitate secundă cu secundă, a'cătuind un ansamblu sălbatic

Bob Donald deschise ochii.

— N-am auzit niciodată asemenea răcnete, șoptii el încordat.

Pe fotoliul ei, Yvonne clănțănea din dinți. Lacrimi mari îi inundau ochii.

Pablo Da Silva se apropie de ea.

— Credeam că ești cel puțin curajoasă, seniorita, spuse el batjocoritor.

— Desigur, ești fericit, răspunse ea furioasă, în goana dumitale după aventuri nici n-ai fi putut găsi ceva mai prielnic.

— Aș fi preferat o luptă de tauri, răspunse ironic Pablo. Nu găsesc nimic înspăimântător în situația asta. Cît despre urlete, le scoate un soi de maimuță foarte pașnică, de altfel. Animalele presimt furtuna.

Deforme îl fixă pe Da Silva; își dădea seama că brazilianul mințea. Străbătuse de nenumărate ori pădurea tropicală și nu întâlnise niciodată un animal care să scoată asemenea sunete. Se temea pentru fiica sa. Nu suferea de o simplă nervozitate de femeie. Numai cei ce nu cunosc viața nocturnă a junglei pot rămîne nepăsători. Există negri care au înnebunit de groază, iar indienii se retrag uneori prudenți pe înalțimi muntoase.

Da Silva scoase din sacul său de voiaj o cutie minusculă. Un magnetofon ultramodern. Îl deschise și încercă să potrivească banda.

— Sper că nu ai adus acest aparat ca să-i distrezi pe indienii, îl interpelă Yvonne, care își venise puțin în fire.

— De ce nu? Dacă ai fi citit povestirea voiajului lui Gheerbrandt în America de Sud, ai fi remarcat acolo un episod emoționant. Acela unde Gheerbrandt a făcut pe bășinași să audă la fonograful său un disc de Mozart. Melodia, gravitatea acestei muzici, i-a tulburat pe indienii, făcîndu-i să plîngă. Arta care atinge o culme este accesibilă tuturor culturilor, seniorita.

Acordurile melodioase ale unui vals de Chopin inundară cabina.

— Ascultă, îi spuse el Yvonnei, tot n-o să poți dormi.

Fata zîmbi.

— Gîndește-te la ceva, o incurajă el, gîndește-te la muzica lui Chopin, la țara dumitale sau la ceva care îți place.

— Povestește-mi ceva despre vechii locuitori ai Americii, îl rugă Yvonne.

— Deci preferi să te gîndești la ceva în legătură cu onorabilul Pedro Alberti, rise brazilianul.

Ochii fetei sticliră, dar ea nu avu timp să riposteze. Cabina se clătina amenințător. Magnetofonul amuți. Asemenea exploziei unei bombe, furtuna se dezlănțui cu și mai multă sălbăcie. Într-o clipă, fură înconjuțați de zgomote de coșmar.

Părea că pietre uriașe, arbori dezrădăcinați se prăbușesc asupra lor cu violență de tunet. Strigătele stridente și urletele animalelor, îngrozite sau rănite se amestecau cu trosnetele arborilor și șuieratul vîntului.

Glasul rar al lui Da Silva domină zgomotul.

— Poveștile cu indienii sînt triste, seniorita, spuse el. Brazilianul nu părea hotărît să povestească, dar fie că privirile îngrijorate a'ce celor din jur îl deciseră să abată atenția de la situația în care se aflau,

fie că lui însuși îi plăceau poveștile cu indieni, el începu, cu glasul său monoton, să istorisească o istorie din trecute timpuri.

— A trăit odinioară în lumea nouă un neam de oameni liberi și mindri, creatori ai unei civilizații în plină dezvoltare.

Așa își începu povestea Pablo Da Silva. Vocea lui cu inflexiuni de metal inspiră siguranță și făcu pe oameni să uite iureșul de afară.

— Se spune, urmă el, că lui Nanez de Balboa, primul explorator care salută Oceanul Pacific, i s-a prezentat odată un tinăr cacic (șef indian) aducând vase pline cu aur. Balboa făcu împărțeala. Doi soldați, care crezură că unul a primit mai mult decît celălalt, fură gata să se ia la bătaie. Atunci tinărul cacic, disprețuitor, lovi balanța cu pumnalul, iar aurul se risipi în vînt.

„Pentru ce vă certați? — le spuse el. Dacă dragostea pentru acest metal vă face să tulburați liniștea țării noastre, vă voi duce pe malul altui ocean, într-o țară unde aurul este așa de mult încît servește la cele mai obișnuite unelte...”

Zicînd aceste cuvinte, el le arătă munții cei înalți dinspre vest indicînd unde este marea bogăție de aur.

Așa a început goana după aur, care s-a soldat cu colonizarea Americii și cu pieirea indienilor. Băștinașii i-au ajutat de multe ori pe spanioli, le-au arătat drumuri și le-au adus hrană. Spaniolii i-au terorizat și ucis.

Cînd Balboa atinse pentru prima dată apele Pacificului, el luă în posesiune în numele suveranilor Castiliei tot ce se afla în fața sa. Puse atunci să se doboare un arbore, care fu tăiat în formă de cruce și îl puse pe locul de unde zărise oceanul pentru prima oară. Alături ridică o coloană de pietre pe care fură gravate numele suveranilor spanioli. Indigenii au ajutat la construirea crucii și a coloanei fără să-și dea seama că aceste simple monumente însemnau de fapt cucerirea țării lor.

A fost atunci o epocă de lăcomie de aur, de atrocități neînchipuite, de misticism îngust.

Gentilomi fără avere, aventurieri fugiți de osîndă, jucători, trișori, criminali — tot soiul de vîntură-lume — îngroșau rîndurile acestor conquistadores.

Frumusețea poeziei redă ce a însemnat cucerirea Americii.

„Asemenea unui cîrd de ereți fugiți din cuiburile natale,

Sătui să-și mai poarte mizeria lor mindră,

Jefuitori și căpitani din Palos și Moguer

Plecau îmbătați de un vis eroic și brutal”.

Aurul atrase spre vest pe un alt explorator, pe Fernando Cortez, cuceritorul Mexicului. El a trebuit să învingă mai întîi rezistența Tlascalanilor, despre a căror capitală, Tlascala, Cortez spunea într-o scrisoare către Carol Quintul că era un oraș tot așa de mare și de frumos ca și Grenada.

Tlascalanii, dușmani de moarte ai aztecilor, le-au ajutat spaniolilor să cucerească Mexicul.

Aztecii erau o populație de veche cultură. Ei construiseră palate și temple minunate, iar orașele lor i-au uimit pe spaniolii prin frumusețe. Cunoșteau scrisul, meseriașii lor făureau cu măiestrie obiecte de aur, argint și bronz. Practicau agricultura cu irigație. De la azteci, europenii au împrumutat multe practici agricole. La ei au făcut cunoș-

linfa cu porumbul, roșiile și bumbacul, ce la ei au împrumutat de asemenea modul de obținere a cauciucului.

După părerea lui William Foster, aztecii se aflau în procesul de dezvoltare a unei societăți asemănătoare celor din Grecia antică și Roma, unde puterea de stat și mare parte din pământuri erau concentrate în mâinile unei mici clase conducătoare (în timp ce marile mase ale poporului erau formate din sclavi).

Obișnuiau să aducă zeilor jertfe omenești.

În sanctuarele templelor din Mexic, în fața unor idoli hidoși erau puse pe un lighean de aur inimile aburinde ale victimelor de curind sacrificate.

Aceste sacrificii făceau în secolul al XVI-lea ravagii comparabile celor mai rele epidemii. Clavigero estimează la 20.000 victimele sacrificate anual numai la Tenochtitlan. Se pare că acest ritual era menit să înspăiminte robii și să prevină răscoalele.

Da Silva zîmbi văzînd chipul îngrozit al Yvonnei.

— Nu-i învinui pe azteci, seniorita, sacrificiul uman nu este o crimă specială rasei mexicane. Toate popoarele primitive au sacrificat oameni miniei singeroase a „zeilor” lor. Amintește-ți de Moloch, de Baal, de sacrificiul lui Isaac, al Higeniei și chiar mai tirziu, în timpurile înfloritoare ale civilizației, ce altă semnificație aveau jocurile de gladiatori cu care se distrau strămoșii dumneavoastră, romanii.

— Știu, răspunse fata, nici religia creștină n-a fost mai umană. Este destul să ne amintim de inchiziție, de noaptea sfîntului Bartolomeu...

— ...Sau de bravii creștini care au venit să colonizeze America. Măcelurile înfăptuite de spanioli aci întrec exemplele cunoscute de istorie.

În Mexic, continuă Da Silva, europenii au fost primiți prietenește de șeful Uniunii Aztece, Montezuma. Spaniolii l-au luat prizonier și l-au umilit.

Curînd ei se dedară la un act odios. Cu învoirea albilor, aztecii se reuniseră să celebreze sărbătoarea anuală a zeului războiului, Huitzilopochtli. În mijlocul petrecerii, spaniolii se aruncară asupra lor și-i omorîră pînă la unul. Singele, spunea un martor ocular, curgea pe pavaj ca apa după o ploaie mare.

Cuprinși de furie, aztecii înconjurară palatul în care se aflau spaniolii. Cortez îl constrînse pe Montezuma să apară în fața lor pentru a-i liniști. La apariția lui se făcu o tăcere religioasă, dar cînd Montezuma se declară prieten al spaniolilor, poporul se indignă de lășitatea șefului său, și mii de săgeți zburară către el.

Armata spaniolă, înarmată cu tunuri și înzestrată cu trupe de cavalerie, se retrase cu pierderi mari din fața arcurilor primitive ale mexicanilor.

Abia peste doi ani, Cortez reveni în Mexic. Aztecii se apărară cu îndrăjire. Spaniolii asediară orașul. Foamea făcea ravagii. Locuitorii pierau cu miile. Pe străzi, mormane de cadavre se descompuneau sub acțiunea căldurii și a ploilor. Izbucni ciurma.

Slăbiți de lupte și de foame, aztecii mai opuseră doar o slabă rezistență. Fernando Cortez era învingător. Așa s-a sfîrșit „civilizarea” aztecilor, rosti rar glasul pareă obosit al brazilianului.

Aceeași soartă au avut-o mayașii, care trăiau în Jukatan cu 2.000 de ani înainte ca vreun alb să fi pus piciorul aici.

Ruinele orașelor și templelor zidite de ei sînt acum inundate de vegetația tropicală. Mayașii au construit clădiri imense, pe dealuri artificiale, dintre care celebră este sala celor 1.000 de coloane de la Chi Chen-Itze.

Lungimea anului era foarte precis definită de ei. 365 de zile și cîteva ore. Popoarele Maya aveau cunoștințe dezvoltate de astronomie. Ne-au rămas de la ei tăblițe care prevesteau eclipsele solare și eclipsele de lună. Intrebuințau scrierea hieroglifelor, ca și chinezii și egiptenii.

Pe teritoriul de azi al statelor Peru, Bolivia și Ecuador, trăiau incașii, fiii soarelui, cei mai abili arhitecți ai Americii. Frumusețea templului ridicat de ei la Cuzco, în cinstea zelui soare, nu poate fi descrisă în cuvinte.

Acest locaș, cu nenumăratele lui sanctuare și curți interioare, era o minune de frumusețe și o risipă de bogăție. Pereții lui erau tapetați cu plăci de metal prețios și plafoanele acoperite cu desene ce se refereau la concepțiile cosmologice ale incașilor.

Deasupra lui trona discul soarelui tăiat în aur masiv, ca și frizele și cornișele exterioare. În pereții ce înconjurau curtea interioară, erau nișe înconjurate de statui de aur și incrustate cu pietre prețioase. Canaluri subterane duceau apa la cinci fîntini prin tuburi a căror extremitate era tot de aur.

De la templu plecau terase care coborau către riul Huatanay. Acolo se afla grădina de aur, care a provocat admirația cuceritorilor. Totul în această grădină era de aur: iarba, florile, arborii, reptilele, păsările și chiar păstorul.

Splendida civilizație creată de incași pe platoul andin a pierit și ea sub lovitura pe care spaniolii au aplicat-o cu atîta oarbă brutalitate. În 1532, Francisco Pizarro a îndreptat o expediție împotriva lor. Le-a jefuit orașele și a exterminat locuitorii. Răscoalele lor au fost înăbușite în singe.

Indienii de azi reprezintă doar rămășițele populației băștinașe din Lumea Nouă. De-a lungul a 5 secole, ei au fost exterminați. În țările latine, numărul lor a scăzut la jumătate. Au pierit peste 25.000.000 de oameni. În S.U.A. situația lor este și mai mizerabilă. Urmașii vechilor civilizații sînt astăzi cei mai nefericiți locuitori ai acestor meleaguri. Albii nu le-au luat numai bogățiile fabuloase, ei le-au smuls pămîntul, care îi hrănea, și le-au răpit libertatea.

Ochii brazilianului străluceau în semiobscuritatea încăperii.

El vorbise cu patos, iar privirile futurora erau ațintite asupra lui.

Profesorul i se adresă mișcat.

— N-aș putea spune că te înțeleg, domnule Da Silva, totuși țin să-ți spun că nu regret că te-am luat cu mine.

Iureșul de afară se potolise, și oamenii se pregătiră să doarmă. Delorme se gîndi că, oricît de mari greutăți vor avea de înfruntat, se afla înconjurat de oameni de nădejde, iar asta însemna mult.

Dar desfășurarea evenimentelor dovedi că profesorul se înșela de astă dată.

FOSILE VII INTR-O LUME PIERDUTA. ANIMALELE PRE-
ISTORICE SE INFRUNTA. PE PERETELE CORTULUI APARE UN
TABLOU ORIGINAL. CINTEC INDIAN SI... O INTREBARE NE-
ASTEPTATA

Delorme se trezi. Dormise prost și de abia găsi puteri să se scoale. Ochii îi ardeau ca două globuri de jeratic. În cabină domnea o căldură înăbușitoare. Aruncă o privire pe fereastră. Soarele urcase de mult la zenit. Razele fierbinți luminau orbitor un peisaj dezolant.

Munți de piatră se prăvăliseră, smulgând din rădăcini copaci uriași. Trunchiurile sfirțecate zăceau sub mormane de stîncă. Alții care rezistaseră furtunii nu mai aveau ramuri, și lungile tulpini dezgolite se întindeau jalnic către bolta cenușie. Avu impresia că se află la poarta unui alt tărîm și că orice ar face nu va putea ieși de aci. Această ezitare nu dură mult. Delorme nu era omul care să se lase copleșit de evenimente. Hotări să părăsească regiunea cît mai curînd. Trebuiau să ajungă într-un oraș. Helicopterul avea nevoie de reparații. Aparatul o dată pus la punct, se putea întoarce să exploreze regiunea.

Îi comunică pilotului decizia sa.

— Aparatele de bord sînt distruse, răspunse Bob Donald... Nu știm încotro să zburăm și nici măcar unde ne aflăm. Riscăm să ne rătăcim.

Profesorul tăcu, dar scîlpirea vie a ochilor dovedea că în asemenea clipe mintea lui lucra cu mai multă intensitate. Își dădea seama că piscurile muntoase ce înconjurau valea dovedeau că se află în apropierea coastei vestice a Americii. În care regiune era însă mai greu de stabilit. Umezeala ținutului îl făcu să presupună că se găseau în ținutul denumit Montana, care face parte din Peru, fiind în același timp una dintre cele mai frumoase, mai bogate și mai puțin cunoscute regiuni ale acestei țări.

Chiar dacă această ultimă presupunere nu se dovedea exactă, era clar că, zburînd către apus, peste Anzii Cordilieri, aveau șanse să ațîngă mai repede într-o zonă civilizată decît dacă ar fi luat direcția nordului sau drumul înapoi către punctul de plecare.

În caz că vizibilitatea era bună, în timpul zborului se puteau orienta după semnele cerului, precum și după alte repere.

Profesorul îi comunică lui Bob aceste concluzii. Pilotul nu obiectă nimic și declară că va coborî pentru a inspecta starea și poziția aparatului.

Între timp, călătorii hotărîră să viziteze regiunea. Pablo Da Silva își luă arma. Profesorul zîmbi.

— Se cunoaște că sînteți la prima călătorie în junglă, spuse el.

— De ce? Dacă orientarea dumneavoastră este justă, înseamnă că regiunea este înșesată de acel soi de pantere uriașe, denumite puma.

— M-am întîlnit deseori cu ele, nu atacă omul decît dacă sînt amenințate, sau poate sînteți vînător? întrebă bănuitor profesorul. Săvanțul nu putea suferi vînătorii.

Brazilianul negă.

— Nicidecum, spuse el, privindu-l ciudat pe profesor, mă asemăn unui puma, nu atac decît atunci cînd sînt provocat. Dar obișnuiesc să fiu prudent...

Balta care servise de teren de aterisaj helicopterului nu era adîncă, și aparatul se afla la extremitatea ei. În apropiere se ridicau cîteva

stînci. Da Silva își scoase încălțările și călcă prin apa verde-neagră fără să se sinchisească cum se vor descurca ceilalți.

Atinseră pămîntul ocolind stîncile.

Brazilianul ajunsese primul. Se rezemă de o piatră și ridică ochii către enorma întindere ce se zărea înaintea lui. Privirea-i, de obicei atît de netulburată, sticlea parcă de spaimă. Delorme se uita și el îngrozit.

Văzîndu-l, Yvonne ezită. Ce-l înfricoșase oare pe omul acesta atît de impasibil? Ce-l putea nedumeri pe un explorator atît de încercat ca tatăl ei.

Încet, ca și cum s-ar fi trezit din somn, fata își aruncă ochii în spațiu.

În această zonă mlăștinoasă se înălța o vegetație monstruoasă, amintind timpuri antediluviene.

Pădurea gigantică parcă atingea norii. Pămîntul era înțesat de plante groase, îmbibate cu apă și încolăcite asemenea reptilelor. În depărtare, deasupra vegetației fantomatice, un grup de nori albicioși se înroșiseră reflectînd erupția unui vulcan.

Brazilianul se chircise lingă stîncă.

— Ciudată priveliște!

Aceste cuvinte le rostise Da Silva sau încolțiseră în mintea tuturor, nu-și dădeau seama.

— *Imi amintește de infernul lui Dante, rosti Yvonne abia mișcînd buzele.*

„...Prin mine mergi la cuibul întristării,
Prin mine mergi la veșnic plins fierbinte,
Prin mine mergi la neamul dat uitării

Lăsați orice speranță voi ce intrați...”
șopti încetîșor Da Silva versurile gravate pe poarta infernului.

Deodată se opri.

Cu tropot apăsător de pași grei, un colos ce prin mărimea lui întuneca lumina soarelui se țira încet prin fața lor.

— Cred că arma mea nu va folosi la nimic, spuse brazilianul recăpătîndu-și veselia tăioasă.

— Domnule Da Silva, se răsti profesorul, apucîndu-l de mîină, mi se pare că am innebunit. Spune-mi ce vezi înaintea dumatile.

— Un brontozaur, răspunse simplu brazilianul.

Într-adevăr, animalul uriaș care circula greoi, fără să se sinchisească că e văzut de oamenii secolului al XX-lea, aducea cu palidele reproduceri pe care fiecare le văzuse în cărțile de geologie desenate pe o porțiune de cîțiva centimetri.

Reptila din fața lor măsura peste 20 de metri și n-o puteai cuprinde dintr-o singură privire. Corpul ei masiv părea scurt în comparație cu coada interminabilă și gîtul imens, ce purta un cap minuscule. Picioarele grosolane susțineau un trup de peste 25 de tone.

Profesorul admira stupefiat acest obiect de studiu al disciplinei sale.

Yvonne tremura, ar fi vrut să fugă, dar se temea că nu o vor ține picioarele.

— Nu te teme, îi spuse Delorme luîndu-i mina, animalul este ierbivor. Probabil merge să caute hrană. Nu știe să facă nimic altceva

decît să mănince. Tot timpul zilei, gura lui mică în comparație cu trupul face eforturi desperate să umple cu ierburi un stomac uriaș. Se pare că brutozaurul este pe cît de monstruos, pe atît de inofensiv.

— Cum vă explicați existența acestui animal? întrebă domnul Da Silva.

— Dacă nu cumva sîntem cu toții bolnavi de friguri, răspunse Delorme, pîrînd că vrea să se convingă singur de cele ce voia să afirme, înseamnă că am nimerit într-o regiune unde, datorită unor condiții inexplicabile, s-a menținut fauna și flora din era secundară.

Profesorul își căută ochelarii, voia să se apropie de animal, spre a-l cerceta mai îndeaproape, dar mina i se crispă pe tocul de piele.

Pămîntul păru că se cutremură. Din dosul unor palmieri evantai, un monstru de talia citorva elefanți sărea pe două uriașe picioare, îndreptîndu-se către brutozaurul ce ronțăia liniștit un tușș de arheosigilarii. Monstrul se repezea drept înainte, distrugînd totul în calea lui. Copacii se clătinau frînți, făcînd loc uriașului animal.

Salturile puternice făceau să clănțănescă niște fălci imense, dotate cu dinți ascuțiți, crenelați, de mărimea unor cuțite.

— Tiranozaurul! spuse profesorul așezîndu-și ochelarii pe nas.

Fîind un animal de pradă, tiranozaurul avea nevoie de oarecare agilitate pentru a urmări și încolți vînatul. Capul lui era mai mare decît acela al reptilelor erbivore. Creierul mai dezvoltat. Trupul, lipsit de platoșă, se mișca agil. De membrele anterioare nu se servea la mers, ele spînzurau sub gît minuscule, dar înzestrate cu gheare uriașe.

Oamenii își țînură respirația. Mai rămînea un singur salt, și cele două fiare se vor întîlni. Tiranozaurul se opri, părea că cercetează locul unde trebuia să dea atacul, apoi un ultim efort și cu un strigăt feroce se aruncă asupra cozii brutozaurului. Dantura puternică trosnea în platoșa groasă a victimei. Membrele anterioare smulgeau cu o iuțeală de necrezut fișii de carne, pe care gura le înghițea fără oprire.

Brutozaurul nu putea să fugă, era prea greoi pentru asta și nici să se apere n-avea cum.

Văzîndu-și inamicul, el se lăsă să cadă la pămînt ascunzîndu-și aproape sub el capul cu gîtul lung și se lăsă în nădejdea puternicei sale platoșe.

După ce devoră coada, bestia se aruncă asupra pulpei, ospătîndu-se din carnea vie a animalului. Brutozaurul tremura. Valuri de sînge se revărsau din el. Tiranozaurul se săturase; își părăsi victima fără să-și dea osteneală să o omoare. Se depărtă obosit în salturi groțești. Ecoul amplifică straniu zgomotul salturilor și răcnetele satisfăcute ale monstrului sătul.

Cei trei spectatori erau terorizați de înspăimîntătoarea dramă ce se petrecea sub ochii lor.

— Ce s-ar fi făcut biata rasă umană, șopti Delorme, dacă, neavînd altă armă decît un băț sau o piatră, ar fi trăit în asemenea timpuri.

Cele văzute erau alt de ireale, încît profesorul spusese aceste cuvinte fără să-și dea seama că ei, patru oameni fără apărare, se aflau prizonieri în această lume feroce și tristă, fără urmă de inteligență, neștiind decît să mănince sau să se lase mîncată.

Întorsîi la cabină, alară de la pilot că elicea aparatului era avăriată și că avea nevoie de cel puțin două zile ca s-o repare.

*
* * *

În seara aceea, Delorme zîmbea pe sub mustața-i căruntă.

Terminaseră de instalat un cort pe stîncile de la marginea mlaștinei. Transportaseră acolo fotoliile demontate de pe heliicopter și o parte din provizii.

Această hotărîre fusese luată, intrucît în cabină Bob Donald împrăștiase vraine o serie de instrumente și aparate cu care se căznea să facă oarecare reparații heliicopterului.

Delorme fu de părere să nu-l incomodeze prin prezența lor și toți fură de acord, mai ales că în cabină domnea o căldură înăbușitoare.

În timpul zilei profesorul se mai întorsese o dată la locul luptei, înarmat cu carnetul de însemnări, aparatul de fotografiat și o ruletă. Bob Donald, care nu asistase la luptă, se arătă dornic să-l însoțească. Bob auzise zgomot și răcnete înfricoșătoare, dar nu credea nici o iotă din povestea cu animalele preistorice pe care i-o spusese Yvonne. Își închipuise că pasagerii vor să se amuze pe socoteala lui sau că sînt pur și simplu niște nebuni. Ajungînd la fața locului și privind monstrul culcat între bălți de sînge, Bob fu apucat de o senzație de greață și-l părăsi pe profesor înjurînd cumplit expediția, dinozaurii și mai ales dezastrul heliicopterului, care-l împiedica să plece imediat.

Delorme nu-l luă în seamă. Brutozaurul nu făcea nici o mișcare, dar nu murise. Nici unul dintre punctele vitale nu-i fusese atins, dar pierderea de sînge avea să-l răpună curînd. Slobози cîteva cartușe în ochiul monstrului și așteptă liniștit moartea animalului. Apoi începu să facă fotografii de detaliu și să-i măsoare atent membrele, gîtul și capul. În cele din urmă se cățăra pe spinarea animalului, pentru a-i măsura lungimea corpului și a-i studia platoșa.

Pablo Da Silva își făcu de lucru prin apropiere; seara, după ce călătorii terminară de cărat lucrurile din cabină, nu mică fu mirarea profesorului cînd îl văzu instalînd pe unul dintre pereți tabloul pe care fusese desenat fluviul Amazon. Numai că acum, în locul itinerarului de altădată, în ramă trona fotografia mărită a profesorului călare pe uriașul brutozaur.

Delorme începu să-l prețuiască pe Pablo. Omul acesta, a cărui ironie amară părea să fie rezultatul unei mari drame, era un tovarăș care știa în împrejurări tragice să abată încordarea și să stîrnească un zîmbet printr-o poveste sau o glumă.

Totuși, în seara aceea, Delorme nu zîmbea numai din pricina tabloului, nici numai din simpatie pentru brazilian, ci mai ales pentru că stricăciunea aparatului îl obliga pe Bob Donald să mai rămînă cîteva zile, iar profesorul dorea să întrebuișeze acest răstimp studiînd pe cit posibil animalele pe care înaintea lor nici un om nu le mai văzuse în carne și oase.

*
* * *

În miez de noapte, zgomote ciudate tulburară din nou liniștea pădurii. Animalele de pradă descoperiseră uriașul cadavru și se înfruptau din tonele de carne.

Era insuportabil de cald, brazilianul își aruncă haina, întinse focul și se așeză alături. Limbile pojarului îi luminau figura bronzată, ochii adînci, care nu se înfiorau în fața primejdiei.

Cu trupul gol pînă la briu, cu părul răvășit, aplecat peste foc, Da Silva nu mai semăna deloc cu elegantul gentleman ce se imbarcase la Pernambuco pe heliicopterul „Amazon”. El părea mai degrabă un zeu al focului, un fiu al junglei și al nopții, coborîtor din acei curajoși azteci, despre care vorbise cu atîta patos într-o noapte de groază.

La ora două, cînd Yvonne veni să-l schimbe, îl găsi cîntînd un imn ciudat, într-o limbă necunoscută. Vocea melodioasă se înălța gravă, mîngîind cuvintele, apoi slăbea ușor, șoptind asemenea unui izvor care curge departe.

Părea că se aude zgomotul amenințător al armelor primitive și apoi foșnetul misterios al pădurii virgine, în timp ce indienii anunță prin focuri făcute pe înălțimi dacă e pace sau primejdie.

Yvonne veni să se așeze lingă foc. Pablo conteni cîntecul și rămase imobil, cu mîinile încruciate pe piept. Rotogoale de fum se ridicau din jărăticul incins.

— Un cîntec indian, nu-i așa ?

— Da, seniorita, indienii îl cîntă în seara cînd se întorc de la vînătoare. După ospăț, ei pregătesc panerul cu tutun și își umplu pipele. Șeful tribului aruncă pe foc ierburi mirositoare și salută cele șase puncte cardinale ale compasului indian: cerul, pămîntul, nordul, sudul, estul și vestul. Atunci sahemul întinde mîinile deasupra fumului pentru a se purifica și întonează acest cîntec dedicat puterii binefăcătoare a forțelor naturii. Ascultă-l:

„Astăzi tatăl nostru soarele
A strălucit deasupra Wigwamului.
Puterea lui e mare.
Ieri noapte mama noastră Luna
A strălucit deasupra Wigwamului.
Puterea ei e mare.
Mă rog de steaua dimineții,
Cînd se ridică cu aurora ;
Ea va străluci pentru mîntuirea noastră
Și ne va da viață lungă.
Tată pămînt, ai milă de noi
Și dă-ne hrană !
Tată soare, veghează asupra copiilor
Și fă ca drumul nostru să fie drept !”.

Vocea lui Pablo se stinse lin ca o șoaptă.

— De unde-l știi ? întrebă fata.

— De la mama.

Yvonne tresări. Brazilianul o privea pînă în fundul ochilor.

— Trebuie să-ți spun, seniorita, că ai în fața dumitale un paria
Mama mea a fost indiană.

Fata rămase inlemnită. Ironicul Pablo Da Silva, pe care ea îl luase drept un milionar în goană după aventuri, nu era deci decît un ins care în multe state din America n-avea nici un drept în fața legii. De ce îi făcuse această mărturisire și ce-i putea răspunde ? Omul mindru din fața ei nu avea, desigur, nevoie de compătimire.

Deodată el rupse tăcerea cu o întrebare neașteptată :

— Spune-mi, întrebă Pablo, ai fost vreodată logodită ? Femeile obișnuiesc să se amuze astfel.

— N-am fost niciodată logodită, îi răspunse fata cu seriozitate. Credeam că omul pe care-l voi alege va trebui să intre ca într-un tipar în idealul pe care mi l-am făurit despre el. Mi-a trebuit multă vreme până ce am reușit să mă cunosc pe mine însămi și mai multă încă până am format acest ideal. Cind am reușit mi-am dat seama că probabil nu-l voi întâlni niciodată. Aș vrea să fie un om străin de meschinăriile vieții, să semene cu tata sau cu Pedro Alberti.

Da Silva păru surprins. Deodată izbucni în ris:

— Deci din nou veneratul Alberti: un om de geniu și în același timp un mare caracter. Nu găsești că a iubi un om care poate pune oricind alte lucruri înaintea dragostei pentru soția sa este un lucru dificil și poate o artă? Puține femei ar avea îndrăzneala s-o facă.

— Știu, dar cel puțin merită osteneala.

Pablo Da Silva se ridică și aruncă un mănunchi de vreascuri pe foc.

— Cred, seniorita, răspunse el, că într-adevăr n-ai să-l găsești niciodată. Nici un om nu intră ca într-un tipar în idealul pe care ți l-ai creat despre el, dar cind iubești cu adevărat, ierși și cauși să înțelegi.

Își adună lucrurile aruncate în preajma focului și intră în cort, lăsând-o pe Yvonne să-și facă mai departe garda.

CLIPÉ DE NELINIȘTE. ÎN CAUTAREA PROFESORULUI. O ASCENSIUNE LA LIBER

Limbile subțiri se tirau încet pe cadranul albicios al ceasornicilor. Orele se scurgeau neliniștitoare. Ore de așteptare, de indoială și de teamă.

Yvonne făcea pentru a zecea oară ordine în cort. Imbrăcase un halat alb și-și prinsese părul cu o eșarfă de aceeași culoare.

Pablo Da Silva desfăcea o cutie de conserve. Își spunea că fata asta posedă în fire și în fapte o măsură neașteptată pentru virsta ei; știa că europenele se lăsau în general copleșite de căldură; le văzuse adesea transpirate, neglijente, cu părul în dezordine. Prezența Yvonnei era însă reconfortantă ca aceea a unei infirmiere calme și pricepute.

— Domnule Da Silva, ești bun să tragi câteva focuri?

Pablo își luă arma și ieși. Răsunară trei împușcături. Ascultară încordați. Un minut... două... zece... nimic.

— Nu te speria, trebuie să fie departe.

Fata se lăsă să cadă într-un fotoliu. Era singură aici, la capătul lumii, tatăl ei era probabil în primejdie și nu se putea baza pe nimeni. Nu îndrăzneă să apeleze nici la pilot, care trebuia ursuz pe heliicopter, și cu atât mai puțin la acest Pablo Da Silva, care făcea totdeauna exact ceea ce te așteptai mai puțin.

În zori, după ce își luase automatul și alte câteva lucruri, profesorul plecase să caute noi specii de animale geologice. „Nu pot aștepta să vină muntele la Mahomed” — le spusese el rizind.

Yvonne îl rugase zadarnic s-o ia cu el. Refuzase. Refuzase de asemenea și rugăminta ei de a lua câteva rachete colorate, pe care să le tragă în caz de primejdie.

— Nu ne jucăm de-a v-ași-ascunselea, răspunsesse Delorme. Atita timp cit sint in viață inseamnă că voi face totul ca să mă întorc.

Apoi îl chemase afară pe domnul Da Silva.

Delorme îi spusese brazilianului că peste două zile helicopterul va fi gata, apoi îi încredințase materialele strinse pînă atunci și îi ceruse ca, în cazul cînd nu se va întoarce pînă a treia zi la ora 5 a. m., să ia conducerea echipajului și să decoleze către zonele civilizate.

— Nu doresc să fiu căutat, specificase profesorul, ar însemna să vă riscați și dv. viața și țin ca măcar în privința asta să fiu liniștit. De asemenea, în nici un caz Bob Donald nu trebuie să părăsească aparatul. Nu ne putem permite să primejduim viața pilotului nostru. Îți dai seama?

Acestea fiind spuse, profesorul își luase rămas bun de la Pablo Da Silva și plecase cu pasul său măsurat de călător bătrîn.

Yvonne se repezise la Pablo și-l rugase să-l însoțească pe tatăl ei. Brazilianul se împotrivise. Ea-l implorase, îl insultase... Rămăsese neclintit.

— Nu-mi pot risca viața fără rost, seniorita. Ca orice om la vîrsta mea, am și eu anumite planuri.

Yvonne se calmă brusc, urmări cu duioșie silueta tatălui ei, care se pierdea în lumina răsăritului și îi ură din toată inima noroc.

— Îmi dau seama că n-am nici un drept să-ți cer serviciu, îi răspunse ea glacial.

— Dacă crezi că am să te contrazic, să știi că te înșeli, răspunsesse sec Da Silva.

Acestea fuseseră ultimele lui cuvinte. De atunci trecuseră 10 ore, și Delorme nu revenise.

Yvonne nu voia să țină supărare, dar nu putea alunga senzația de răceală care îi cuprinsese. La rugămintea ei, Pablo trăgea focuri de armă din oră în oră, dar nu spunea nici un cuvînt.

Părea abătut și dacă n-ar fi avut destule motive pentru a fi sceptică în privința lui, Yvonne l-ar fi crezut chinuit de remușcări. Se aștepta dintr-un moment în altul să-l audă injurînd dinozaurii, precum făcea vrednicul Bob Donald, și de fapt nu era prea departe de adevăr.

În zorii dimineții următoare, Pablo Da Silva îndesă într-un sac cîteva pesmeți și două sticle cu apă minerală. Își luă arma de sub pernă și ieși cu pași ușori. Înspre ziuă, Yvonne ațipise, iar el profitase de somnul ei pentru a porni la drum. După ce parcurse cîteva zeci de metri, aruncă o ultimă privire înspre cort pentru a se asigura că plecarea lui trecuse neobservată. Nu mică îi fu mirarea cînd o văzu mergînd ca o umbră pe urmele lui. Picioarele ei, încălțate în pantofi ușori, se infundau în terenul mlăștinos. Văzînd că a fost zărită, fata se opri.

— Întoarce-te imediat înapoi, orădonă cu asprime Pablo.

Ea rămase pe loc ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Du-te de ia-ți cizme de cauciuc și apă de băut, strigă el de astă dată mai domol.

Fata nu se mișca. În ochii ei strălucnea disperarea. Pablo își dădu seama că ea se teme ca el să nu se îndepărteze în lipsa ei. Furios, își scoase rucsacul și îl trînti pe trunchiul prăbușit al unei licopode, apoi se îndreptă în fugă spre cort, de unde se întoarse cu o pereche

de cizme și un sac, în care pusese hrană și apă. Pe umeri își aruncase un colac de funie groasă. O găsi pe Yvonne așezată alături de lucrurile lui, pe trunchiul prăbușit. Da Silva îi puse lucrurile în brațe și, aruncându-și rucsacul în spinare, porni fără să o aștepte. Știa că îl va urma, că nimic n-ar fi putut-o face să se întoarcă înainte de a-și fi regăsit tatăl. Grăbi pasul fără să se uite dacă ea poate menține acest ritm. Pe cer se îngrămădeau nori cenușii, și el voia să înainteze cât mai mult înainte de începerea ploii. Spera să găsească vrec urmă.

Soarele puternic de dimineață învăluisese pământul într-o pătură de aburi. Vegetația deasă îngreuna drumul. Psilofite, cicadee, lepidodendroni, sigilarii se aflau încolăcite într-un vălmășag drăcesc.

Vrînd să ocolească o rădăcină uscată, piciorul îi alunecă într-o groapă. Mlaștina îl trăgea la fund. Pablo își aruncă arma pe marginea gropii și, sprijinindu-se de ea, se sălta în miini. Se sprijini de un paleocicas și privi zimbînd halul în care ajunseseră eleganții săi pantaloni de flanelă albă. Își aprinse o țigară și cercetă cu atenție pământul. O serie de gropi asemănătoare dispuse la distanțe egale una de alta se înșiruiau înaintea lui. Pablo înaintă privind-le cu atenție. Forma lor era identică. Fiecare măsura cam 85 cm. Distanța dintre ele era de 5 metri. Bănuia că se află în fața amprentelor unui gigant. O idee îi lumină fața. După plecarea profesorului, nici un animal uriaș nu trecuse atît de aproape de cort. Deci urmele existaseră de mai înainte. Era imposibil ca Delorme să nu le fi observat și era probabil că, atras de curiozitate, el să fi urmat calea insenuată de acești pași de uriaș.

Pablo Da Silva porni din nou la drum. Picăturile de ploaie, care începuseră să curgă din belșug, se amestecau cu sudoarea, care îi șiroia pe temple, provocîndu-i o răcoare plăcută. Ploaia nu părea să fie de lungă durată, dar era bine totuși să se grăbească. Nimic nu este mai teribil ca o inundație în junglă. Chiar ploaia obișnuită capătă aici aspectul unui potop. Stropii de apă nu ajung direct pe pământ. Ei coboară din ramură în ramură, din frunză în frunză, pentru a se revărsa apoi sub forma unui șuvoi neîntrerupt. Cizmele se umpluseră de apă. Hainele ude îi provocau rosături dureroase. Pablo le scoase și le înfundă în sac. De pe fața sa dispăruse orice urmă de constrîngere. Cu zimbet pe buze, cu spatele gol, sub ploaia torențială. Pablo Da Silva părea un fiu al junglei. Pașii săi elastici, care alegeau cu grijă drumul, trupul, care își păstra echilibrul în ciuda neregularităților terenului, vădeau un om deprins cu pădurea virgină... Poate că domnul Da Silva nu era un simplu aventurier.

Făcuseră 5 ore bune de drum, cînd un stegozaur le tăie calea. Animalul orbecăia neliniștit prin vegetația înaltă. Din spinarea lui arcuită răsăreau, cumplite, două rînduri de plăci osoase înalte de doi metri. Pablo se opri și urmă drumul numai după ce stegozaurul se afundă în desiș fără să-i bage în seamă. Ploaia ștersese aproape amprentele pe care le urmăreau. Da Silva renunță să le mai caute și, fluierînd ușor, schimbă direcția. Unduirea ramurilor arăta că stegozaurul se îndrepta către un grup de stinci aflat la dreapta lor. Brazilianul avea încredere în instinctul care dictează animalelor să se retragă pe terenuri înalte în caz de inundație și porni pe urmele lui. Nu numai goana după adăpost îl făcuse pe Pablo să se îndrepte spre stinci, Voia să scruteze orizontul de pe înălțimea lor și să tragă ci-

teva rachete colorate. Profesorul, dacă mai trăia, văzînd semnalele, putea trage un foc de armă pentru a indica direcția în care se afla.

Stîncile păreau aproape, dar drumul pînă la ele ceru două ore bune de drum, deși cărarea făcută de corpolentul stegozaur le ușura intrucîtva înaintarea. Ajungînd la poalele stîncilor, brazilianul observă că multe din animalele ce populau această lume pierdută se refugiaseră pe diferite ridicături: Pentru a se feri de apropierea lor, el alese un perete drept ce prezenta o fisură adîncă și hotărî să escaladeze stîncă prin acel punct.

*
* * *

O ascensiune pe piatra spălată de ploaie cere eforturi chiar din partea unui alpinist încercat. Necunoașterea drumului îngreunează și mai mult urcușul. La tot pasul te poți aștepta la surplombe* de netrecut. Deplasarea unui bolovan poate provoca în orice clipă moartea cutezătorului. Pe stîncă, fiecare pas necugetat se plătește cu viața.

Lipsit de ciocan, pitoane și carabiniere**, Pablo Da Silva trebuia să urce, după cum se spune în limbaj alpin, la liber. Cu toate acestea, brazilianul nu șovăi: descălță cizmele, strînse curelele rucsacului și începu să se cațere lipit de perete, pipăind piatra cu miinile și picioarele goale. Înaintă cu sprinteneala unei pisici pînă la un colț de stîncă ce forma o mică platformă. Pînă sus nu mai era mult, dar de aici încolo ascensiunea devenea dificilă. Înaintă cu băgare de seamă cîțiva metri și deodată rămase suspendat. Peretele se boltea în exterior, alcătuiind un obstacol de netrecut. Nu mai putea urca. Nu se putea nici întoarce; stîncă era prea dreaptă pentru coborîre. Căuta o soluție cu mîntea lucidă a omului care se află la un pas de moarte. În dreapta lui văzu o fisură care ocolea surplomba. Trupul se îndoi într-o parte, miinile apucară o piatră... Se clătina. Nu-și putea lăsa toată greutatea pe ea, mai avea nevoie de un punct de sprijin. Rucsacul îl stînjenea. Miinile încleștate de stîncă nu-l mai puteau ține mult. Teama, care nu iartă nici pe cei mai îndrăzneți dintre oameni, prinse a i se strecura în suflet, cînd o voce îi strigă:

— La dreapta ai o priză*** de picior. Mai la dreapta, mai sus! Așa!

Da Silva își fixă piciorul în crăpătura ce-i fusese semnalată. Se sprijini cu grijă în bolovanul nestabil și reuși să atingă fisura.

O privire aruncată în urmă îl făcu să înghețe de spa'mă. Așchia de care se sprijinise aluneca.

— Ferește, piatră! strigă el cu glasul sugrumat.

Se produse un scrișnet sec. Lovindu-se de stîncă, bolovanul în cădere provocase o mică avalanșă. Indrăznețul Pablo Da Silva nu avu curajul să se uite în jos. Tresări auzind vocea proaspătă de adineauri.

— Este în regulă, înaintează și ajută-mă să urc!

* Surplombă = ieșind stîncos.

** Cîrlige speciale folosite la alpinism.

*** Asperitate a muntelui de care te poți sprijini.

Un fior de bucurie îi scutură trupul. Încă cîțiva metri și se săltă pe muchea stîncii. Se uită în jos. Fața se afla pe colțul de stîncă pe care stătuse el cîteva minute înainte. Din urmă i se prelingea pe braț o diră de singe. La picioarele ei se deschidea adîncă prăpastia. Jos apele începuseră să colcăie, înălțîndu-se cu repezi-ciune. Ea aștepta calmă ajutorul lui.

Sarcasticul Pablo Da Silva încerca o puternică admirație pentru această fată. Aproape uitase de ea din momentul în care îi adusese merinde și cizme. Îl urmăse fără să cricneasă și fără să-i ceară ajutorul, deși fața și picioarele ei însingerate dovedeau că nu-i fusese ușor. Piatra în cădere o lovise, superficial, e drept, dar buzele ei nu se deschiseseră pentru a scoate un țipăt care l-ar fi făcut poate să-și piardă echilibrul printr-o mișcare necugetată, dimpotrivă, cu voce liniștită, rostise o incurajare: „E în regulă, urcă mai de parte!”. Instinctiv își scoase funia de pe umeri și filă. Deodată un gînd îl făcu să zimbească amuzat.

— Seniorita, rosti el, ți-am spus odată cîteva cuvinte în legătură cu Alberti... mi se pare... „Te aștept și te iubesc” ...acestea erau? Nu vrei să mi le spui mie acum?

Trăsăturile calme ale Yvonnei se înăspriă.

— Ești un șantajist ordinar, șopti ea cu minie. Cred că nici odată un om ca Alberti nu mi-ar fi pus o atare condiție într-o împrejurare similară. Ei bine, n-ai decît să mă lași aici! spuse ea cu hotărîre.

Pablo nu răspunse. Filă în tăcere, așteptă ca ea să se lege de frînghie și o trase.

— Te rog să mă ierți că am încercat să te fac să trădezi memoria veneratului, i se adresă el batjocoritor cînd o văzu sus.

— Nu te certa cu mine, nu acum! îi șopti rugător fata.

— Înțeleg, acum ai nevoie de mine. Totuși, seniorita, mă închin în fața dumitale. Orice altă femeie mi-ar fi promis cerul și pămîntul pînă ce s-ar fi văzut scăpată de primejdie.

— Nu cunoști femeile.

— Dimpotrivă. le cunosc prea bine, spuse cu glas sec domnul Da Silva și începu să scotocească în sac arătînd prin aceasta că socotește discuția încheiată.

FURTUNA. UN FOTOGRAF ORIGINAL. STINCA DE DIAMANT. O MICĂ DISPUTĂ ÎNTRE BOB DONALD ȘI PABLO DA SILVA. BRAZILIANUL NUTREȘTE GINDURI NEGRE

Prin sita întunecată a norilor, apa curgea cu nemiluita. Vîntul care suflase de la nord-vest făcu loc celui de sud-est. Se făcu pentru o clipă beznă adîncă apoi fulgerele începură să brăzdeze cerul. Pablo se apropie de Yvonne. Era ghemuită lingă o piatră, sfîrșită de oboseală, și privirea ei de o fixitate înspăimîntătoare aluneca asupra lui fără să-l vadă. Nu făcea nici o încercare pentru a se feri din bătaia grea a ploii, poate nici n-o simțea. Pablo o ridică în brațe și așteptă așa pînă ce o descărcare electrică lumină cu violență coama de stîncă. Ochiul lui încercat găsi timpul să descopere o stîncă prăvălită ce oferea oarecare adăpost. Cu povara în brațe se îndreptă

într-acolo. Așeză fata într-un loc ferit și se așeză în fața ei, oprind cu propriul lui trup potopul de ploaie pe care vîntul capricios îl abătea uneori asupra lor.

Ea tăcea. O resemnare adîncă pusese stăpînire pe inima ei. Li mîngîie obrazii și părul, învăluind-o într-o privire adîncă, mîngîietoare.

— Oare o să-l mai găsim pe tata? întrebă ea într-un tîrziu, și el nu știu dacă lacrimile sau ploaia îi spălaseră fața.

Pablo tresări. De multă vreme se gîndea cu groază la posibilitatea morții profesorului. Totuși răspunse pe tonul lui obișnuit.

— De unde naiba vrei să știu?

Ea îi frecă brațul pe după umeri și își lipi obrazul de fața lui.

— Pablo, degeaba îmi vorbești așa, nu mai mi-e frică de tine. Ești foarte bun.

— Probabil vei profita de această descoperire ca o adevărată reprezentanță a sexului slab, o preveni el rîzînd.

— Ești foarte bun, rosti ea cu încăpățînire și rămase așa strînsă lingă el, căutînd parcă să soarbă puțin din tăria și iscusința acestui om.

Zbuciumul furtunii creștea. Băierile cerului se dezlegaseră cu totul și nu se mai zări decît strălucirea fulgerelor. Norii se loveau cu sălbăticie, revărsînd valuri de ape. Tunetele se întelșiseră. Era semn bun.

Călătorii încercați știu că atunci cînd furtuna ajunge la culme, ea începe să se descompună. Ultimele ei zvicniri, deși cumplite, sînt de scurtă durată. Uraganul nu-și dezminți obiceiurile. Curînd ploaia se rări, și în depărtări apărură o geană de cer senin, apoi vîntul dezlîină norii, alungîndu-i spre orizonturi.

Pablo sărută mina care-i stringea umerii și, după ce se degajă cu delicatețe, ieși dintre stînci. Valuri de ceață se jucau în aerul devenit dintr-o dată foarte proaspăt. Un roșu palid lumina depărtările cenușii.

Brazilianul încercă declanșatorul armei. Deși fusese învelit în pinză impermeabilă, automatul nu luă foc. Era de așteptat. În regiunea tropicală a Americii de Sud, pătura de apă ce cade anual este atît de mare încît umezeala pătrunde peste tot; ceasurile se opresc, armele ruginesc, medicamentele, sarea nu se pot menține solide. Ambalajele obișnuite sînt inutile. Umezeala trece și prin pielea de bou.

Pablo aruncă arma și porni să cerceteze stîncile. Voia să caute un loc de unde ar fi puțut scruta depărtările. Traversă un scurt defileu și reuși să parvină pe celălalt versant, mai puțin abrupt, al stîncilor. Printre șisturile verzuji pătrundeau filoane metalice de aramă cu cîteva urme de aur și platină. Mai făcu cîteva pași, și o priveliște neobișnuită îi tăie respirația, dar, intrucît spectacolul care i se înfățișa era pe cît de fîros pe atît de comic, sobrul brazilian se așeză pe o piatră și slobozi un hohot de ris.

(Urmare în numărul viitor)

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică” și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice” se primesc pînă cel mai târziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiunile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU